

מדם הבשר שכבר יצא דם אין זה כ"א מזהל הבשר ולהלכותו ומותר * מעשה זה הועתק מפסוקי רבי' שלמה סידר הר"ר שמעי' זצ"ל לפניו ומכתיבת הרב רבינו שמואל מושי' זצ"ל וידוע שפירשו או הוא או ה"ר שמעי' לפני רבי' שלמה זצ"ל * ולפי' נראה שכל מה שנדענו עכשיו כשמואלין בשר ועורכים את הנחלים בניית זה ע"ז והנחלים מתחת לבשר עצים או קנים או אבנים להגבי' הבשר משולי בניית בשר שיפול הציר בשולי בניית ולא יגע בבשר בלא הפסקה זו נמי מותר היכא דשרה ברי' שיעור צלייה שוב אינו פולט דם שאע"פ שהמלח שעל הבשר אסור שהדם מעורב בו ולכך צריך להדית הבשר יפה יפה קודם שיתערר בקיריה אע"פ שישנה ברי' צלייה לפי שהמלח שעל הבשר הוא אסור לפי שדרם מעורב בו * מ"מ אותו דם שבמלח נדבק הוא במלח ומתייבש עם המלח ואין בו כח ליבלע בבשר אלא עומד במקומו ולכן אינו אסור הבשר וכשברדיחם יפה יפה הולך לו כל דם הנדבק במלח שעל הבשר * וכמו שאנו אוסר אסור פולט לפי שאינו זו מן המלח כמו כן יש ליתן טעם אם אחר ששהה ברי' צלייה פלט הרבה ציר ונפל בשר באותו הציר או נתנו בשר הפולט ציר זה כבשוא"מ ונתן הבשר בתוך הציר שיצא ממנו שהוא מותר לפי שהדם מעורב במלח ונדבק בו ואין בו כח ליכנס בבשר וכן מעשים כב"י שרגילים להתיר כשמוציאים בניית או כשל בשר שיש בו גומא מליחה ציר מאד ששהה הבשר ברי' שיעור צלייה מקדם לכן ומה לי גומא מליחה ציר מ"ל אם כל הבשר בתוך הציר ואע"פ שיש מונדיון ברבר הוראה זו ומסתפק' בה אנו נסמך למעשה על רבי' שלמה זצ"ל ועל תלמידיו רבותינו הר"ר שמעי' זצ"ל וה"ר שמואל זצ"ל ואם באו מעשים לידנו אנו מתירים * מעשה שנתערב בשר שלא נמלח עם בשר שנמלח ולא שדה עריון כרי פליטות והתירו רבותינו מטעם שכל דם הנבלע עכשיו כשאינו מלוח יפלט ממנו כששמלחו אותו כמו דם של עצמו * ואומצא דאסמיק שרי לקיריה ע"י חתכי' ומלחי' אע"פ שבלע דם ממקום אחר כדפריש' לעיל שעי' חומין מתכנס בו כל דם למקום אחר * ורבי' יש להתיר במלחי' בלא חתכי' כיון שאין כאן ריבוי דם כמו באומצא דאסמיק * ויש להביא רא' כמו כן מחתיכה אחת שמולחין אותה משני צדדין * קודם שנמלחה גומא כול' ציר המלוח יפולט ציר שאינו מלוח כדאמר גבי רב ששת דמלח כול' פולט ואפי' שרי לפי שלא חתכי' כשימלח צד אחד יפלוט מה שבלע מאותו צד כשיפלוט דם שבו * ועוד יש להתיר משום דם משרק שריק ולא בלע כלל כדברי ר"ת זצ"ל כדפריש' לעיל גבי דגים ועופות שמלחין זע"ז * וב"ב ח"ד ברוך בספר תרומות שלו להתיר * וכן רתיר ר"ת בשר שכבר עבר עליו שכונע שנמלח או יותר שכבר אינו פולט לא דם ולא ציר * והתיר למלוח בשר ולהשם עליו * משום דם משרק שריק * מעשה שנמצא חלב צונן על דגים מלוחים והתיר רבינו יצחק כ"ר שמואל זצ"ל משום טהור מלוח וטמא תפל דשרי ורבי' שלמה בר (שמואל) [שסירה] היה רוצה לומר דשרי מלוח וטמא תפל דשרי היינו כשהם שוכבים זה אצל זה אבל הכא שהחלב על הדגים יש לאסור מטעם תהאנה גבר הצורך קליפה * ורבינו יצחק השיב לו דבליעת המלח [אין מבת חמימות שבמלח אלא מכת חוץ] שבמלח דוחקן לפלוט ל"ש זה אצל זה ל"ש זע"ז דשרי: (תע) **מקום** לאסור אגלה שלא נמצא בו מלח כלל כתוב בשם רב ה"י נאון זצ"ל דרבי עבדין מתוך ל' לכשרא וצלי ל' ואביל ל' ואי בני לבשולי בקיריה לישור' ברישא עד דרייב כול' דמא ודורד מצי לבשולי' בקירי' הרי התיר לצלות בלא מלח ולאבול * וכן פסק רבינו יצחק כ"ר שמואל בשם ר"ת דלצלי לא בני מליחה כלל הנורא מישב שייב ומוציא כל דם שבו לחוץ ואין לחוש שמא פירש מצד זה לצד אחר ולא יצא כולו לחוץ מההיא רלעיל דאמר רב נחמן אמר שמואל כבר שדחק עליה בשר אסור לאבולה וכיון שהכבד אסור גם הבשר יהי' אסור ונאמר שפירש מצד זה לצד אחר ולא יצא כולו לחוץ * אלא שהרבה שרי ש"מ שהאור מוציא כל דם שבו לחוץ שכל מה שפירש ע"י האור ממקומו הוא יוצא לחוץ ואינו נשאר בו כלל ואם יש בו כשרא פירש כלל ממקומו אלא נצמת בתוכו אותו דם הוי המובלע באברים ושרי * והוא רלעיל דגרי' הנשה * גבי אומצא דאסמיק דאגד' אגורמי' * דחד אסר דסבר גומי מצית צמתי' והם ה"ש שפירש דם מן הווידיון ומשאר מקומות ונשאר בחתיכה זו כדפריש' לעיל שצומתין אותה בחומין * והוא דפ"ק ברביצה שישין שמולחין עליו בשר לצלי לאו משום דלצלי בני מליחה * אלא כפי רגילות העולם נקט שנהגים למלוח לצלי' והוא דהקומין רבה * דאמר אבי' וכן לקיריה ויש ספרי' שכתוב בהם וכן לצלי ליתא דלצלי לא בניא מליחה כלל * כדפרי' מפני שהאור מוציא כל דם לחוץ שכל מה שפירש ממקומו ע"י האור אינו נשאר בחתיכה כלל אלא יוצא הכל לחוץ * ואם יש בהם שלא פירש כלל ממקומו אותו דם הוי המובלע באברים ומותר כדאמר' * ר"ב הונא הלמי' לי כשרא בלחא רב נתן חלמי' ל' ברותחין * פי' כדי לבשול בקיריה אח"כ *

סבר רב פפא קמי' דרבא למיטר חליה אסור א"ל רבא אי חלי' אסור איהו נמי אסור כי היכי דפלט הרר בלע' פ' א"ו חליה שרי דמצמית צמית ל' לרם בתוך דבכד והוי דם המובלע באברים ושרי * הלכך מותר לאבול בשר חי בלא מליחה כלל דמו המובלע ולא פירש * וכן מוכח פ' נוטל * דאמר רבא אלא אי לאו דאדם חשוכ אלא סכניא אבר יונה למי ל' לא חוי לאומצא והיינו בשר תפל וכן מרוא דפ' מפני * דאמר רבא בשר תפל ר' הונא אמר מותר לשלול ר' הסדא אמר אסור לשלול * ופרי' * והוא רב יצחק בר אמי אקלע לבי רב הסדא וחיי דהוא בר אווא דהוא קמלל ל' משמשא למולא ואמר חסרון כים קא חיונא רבא שאני בר אווא דהוי לאומצא' פי' לאבול חי כמו שהוא עכשיו אע"פ שלא נמלח * וכן ההיא דפ"ק דתנן השוחט בשבת וביוה"ט אע"פ שהוא מתחייב באכילה כשירה ואמר רב הונא דרש חייא בר רב משמ' דרב אסורא באכילה ליומא לאבול אפי' בשר חי * ונסבין חבירי' למיטר ר' יהודה הוא הא לר"ם שרי אע"פ שלא נמלח שאסור למלוח בשבת אוכלין מדרבנן משום מעבר * ול' יהודה נמי אי לאו משום אסור שבת הוי שרי באכילה אע"פ שלא נמלח * וכן ההיא דאמר רב דימי מנהרדא הלכתא השוחט לחולה בשבת מותר לטריא באומצא * כ"מ אע"פ שלא נמלח מיהו רבי תרתי איבא למרדו ולמימר בעבר מלח * אי שמלח עכ"פ אי נמי כדחורא דכנתא ומעיא וכרכשא דאין בהם דם * והוא דפ"ק דבריות * דאמר רבא חמשה לאין האמרין כדם למה אחר לרם דעילין אחר לרם קדישין א' לרם ביסוי וא' לרם אברים וא' לרם התמצית ורם מיירי שנפלט דם חוץ לאברים וחזר ונבלע אבל כ"ז שלא פירש מותר * הלכך מותר לאבול בשר חי בלא מליחה * ומותר לצלות בשר לכתחילה בלא מליחה ובמקום שאין מלח כלל יצולו תחלה עד שיווב כל דמו ואח"כ יבשלו בקיריה * ואין לומר שירא אסור לצלות לכתחלה בלא מליחה מפני שכבר נגזר למלוח לצלי כי מה שטרנו לא בעבור אסור דם אלא כעבור שיהא טעם טוב בבשר :

(תע) **אמר** שמואל משור ר' חייא השובר מפרקת של בהמה קודם שתצא נפשה ר"ז מכבד את הבשר לפי שבשעת שחיטה שמואל משור ר' חייא השובר מפרקת של בהמה קודם שתצא נפשה ר"ז מכבד את הבשר לפי שבשעת שחיטה הוא טהור והוציא דם וכששובר מפרקת מתוך צרתה אין בה כח להתאנה ולדחיא [דם] ורואי נחה ושוקטת והדם נבלע באברי' ומכבד את הבשר ונול את הבריות כשרוא מוכרה במשקל ושוקל דם ומבלע דם באברים * איכע' לר' חזקי קא האי מבלע דקתני כולה חרא אסור וה"ק מכבד בשר ומצא נול הבריות כשרוא מוכרה משום דמבלע דם שמכבד את משקלה והבלע דם לפריש נול הבריו' נקט לה' חרא לדידי' דליכא למיטר משום גזל שרי לפי שהוא דחור ויוצא ע"י מלח או דלמא לדידי' נמי אסור ותרי אסורי קא חשיב חרא דנול את הבריות וחדא דמבלע את דם ושוב אינו יוצא ע"י מלח ואבול דם מאי תיקו וכל תיקו דאיסורא לחומרא * כתב הרב רבינו ברוך כ"ר שמואל שישאל מורי רבינו יהודה משה"ל אמורי רבינו יקור זצ"ל דע מורי כי מטר רבתי * כגון לאחר שחי' קודם יציאת הנפש מקליפ' צואה ברה' לאחר' ותוחבין הסבין במפרקת עד חיתוך חוט השדרה וקורין לו עריפה וכמה פעמים ראינו כן אני ושאר בחורים בבית מורי והרשיתי כי אמרתי הא דאמר שמואל השובר מפרקת של בהמה כ"י היינו דוקא שובר כי מחמת יסורי שכיבה עיוב יציאת הנפש שורפת דם ונבלע באברים * אבל בחיתוך מפרקת לא הייתי מחזיק אסור * שדרי שנינו דרתיו דראש כב"א ומוקמי לה כגון שלא הוליד והביא הא הוליד והביא כשר אע"ג דחתך דסימנין והמפרקת אע"ג דרתות הראש קרי ל' מאחר ששהה הסימנין כדתניא מנין לרבות את הראש שכבר הותן וכן נמי הותנו ראשיתו אע"פ שפריסבין סמאין' ש"מ לישנ' דמתני' מי לא משמע אע"פ שהתנו ממש כל הראש ושמואל נמי שובר קאמר ולא חתך דהא הותך אסור למענין חותך שכיב שובר * (מה שפ' רש"י ראש' במלוח) דהא לא משתרי לא מחברת דלא גרע מאומצא בניי ומיזקי' * וכן נמי הוצעה שיכריא אוכל מהברמה קודם שתצא נפשה ומולחי' יפה וקודם שתצא פשיטא דנעקד דם ולא יצא כולו ואפי' מני ל' במולח יפה ע"כ * והתשובה לא ראיתי ונראה וראי' לחיתור * ובתשובת רבינו גרשם מאור דגולה מצאתי השובר מפרקת' של בהמה קודם שתצא נפשה אינה אסורה אלא לאבול ממנה באומצא וסור באומצ' הבשר שהוא חי בלא מליחה עד כאן * ורבינו משלם כן רבינו קלניסוס השיב ושתבתם יש למקומם מנהג לשחוט בקצבי עכ"פ ואחר ששהה היהודי לאלתר ישים העכו"ם סבין נגד צוואר של בהמה יש בדבר זה גמרו ביד עכו"ם או לא * אין בדבר זה שום איסור ושארנו גמרו ביד עכו"ם אסור בזמן ששהה ישראל רוב השחיטה וגמרה ביד עכו"ם אבל בענין זה שנתבתי אין איסור כלל :

הדרך עלך פ' כל הבשר

הלכות מתנות כהונה

על למגדניה אלא לשמותיה * ונתתן במה דברים אחרים שיש קצבה במקלות בארבעים במלית שכבר עבר עליה וא"ל לחזר ובכך ענינו הכתוב * אבל מ"ע המוטלת עליו כל שעה לעשות והוא אינו רוצה מבין אותו עד שיקבל לעשות או עד שתצא נפשו * אלא להבי אשמעי' דקנים' ל' בלא התראה מפני שמתירין ועומדין הן זה כמה ששים * כי ארבע אשמה אשמה * כל הדרך לקבל מן העבה שלא הפריש מתנות ותנתנה לכהן * רב נחמן בר יצחק קנים גלסא אם אינו מוצא בשר לוקח מליתו מעליו ויאה למדת שחי' נותנין אחר חזקיה ורבות בחיל להפריש מתנות א"כ על מה הם סומכים עתה שאין נותנין צמצאית לרם סמך וסעד טוב שכבר שאלו לרבר זה לרבינו שלמה זצ"ל והשיב ששאלחם על ורוע ודלחיים והקפה למה לא נגזר ליתנם לבדן ור' משנה שלימה שנתנו' בפני הבית ושלא בפני הבית ונתנו בהם אמוראי' בתרא' * נאמנים עלי רבירכס מי ימחה ביד גנותנים אלא כל הנותן תבא עליו ברכה * אבל נהוג העם כ"י אלעי דאמר עליהם ועל ראשית הנו שאין נהגים אלא בארץ ברתניא בפרק ראשית הגז' ר' אלעאי אומר מתנות אינן נהגין' אלא בארץ וכן היה ר' אלעאי **אמר** ראשית הגז אינו נהג אלא בארץ * ודקשיא לר' דאמר רב נחמן ב' יצחק

(תע) **מתני'** הרוע והלחיים והקובה נהגין בארץ ובחיל בפני הבית * בעדו קיים * ושלא בפני הבית בחולין אבל לא במקדשין . ותנן נמי ראשית הגז נהג בארץ ובחיל בפני הבית * בעדו קיים * ושלא בפני הבית * הרי שנינו שהמתנות נהגות בחיל ונהגות כוהנ' * ואשכחנ נמי אמוראים דרבי' מתנתא ושקלי' מתנתא כדאמר בגמרא' עולא יתיב מתנתא לכהנתא * סבר כרן ואפי' כהנתא ופסקין הלכתא כוות' * ורב כהנא ישראל רוח ואביל כשכיל אשתו שהיתה כרת * וכן ר"פ אביל כשכיל אשתו * ורב (רמי) [אדרי] כר אבין אביל כשכיל אשתו ואבי' נמי היה דחין מתנתא ושקלי' ליה' ובפ"ק דאשכ' רב חסדא היה יתיב ונקט מתנתא * רבין היה כדאמר' שמונים אשתי' כדמי' הוי נשואים שמונים ונותן אחיות כרות' ובכ"ק מסורה ועד נדרדעא לא אשבחן אלא תרתי בנתי' דרב הסדא דהו נסיכי דלמי בר חמי ולמר עוקבא בר המא * ואמר רב חסדא האי טבחה דלא מפרשי מתנתא ליה בשבתא דה' אלקי' ישראל * אמר רבא בר רב שלא הני טבחי' הדחיל קיימ בשבתא ריב חסדא ר' עשרין ותרתי' שני' למאי הלכתא אשמע' רבא בר רב שילא דהא כמה שני קיימי בשבתא * אילמא לאשמעי' דלא רפי' [א"א"ק 120:49:71]